

Nr 465.

Av herrar **Birke** och **Hjalmarson**, om upphävande av eller vissa ändringar i strandlagen.

I de likalydande motionerna I: 318 och II: 234 till 1953 års riksdag hemställdes om upphävande av strandlagen den 30 maj 1952, alternativt vissa ändringar i lagen, däribland att bestämmelserna om fängelsestraff skulle utgå. Motionerna avstyrktes av tredje lagutskottet under hänvisning till den argumentering som år 1950 fördes till förmån för en provisorisk strandlag. Utskottet framhöll vidare att endast två månader gått sedan strandlagen trätt i kraft och att man under denna korta tid givetvis icke vunnit tillräcklig erfarenhet hur lagen i sin definitiva utformning verkar.

Det synes oss icke nu vara påkallat att ånyo utveckla de invändningar som vi tidigare år anfört mot strandlagen. Dessa har sammanfattats i de vid 1952 års riksdag väckta likalydande motionerna I: 497 och II: 634. Den därvid förda argumenteringen är fortfarande enligt vår uppfattning fullt tillräcklig för att motivera lagens upphävande.

Härtill kommer emellertid att de praktiska erfarenheter, som vunnits först av den provisoriska och sedan av den definitiva lagens tillämpning, under de senaste åren i allt väsentligt givit belägg för uppfattningen, att lagen utgör ett intrång i de enskildas äganderätt som icke har gehör i det allmänna rättsmedvetandet. Lagen har också mötts av en tilltagande irritation och misstro av de medborgare den i första hand riktar sig mot, nämligen den jordägande skärgårdsbefolkningen. Dessa människor, som får arbeta hårt för vad de i materiellt hänseende kan få ut av tillvaron, har ofta en stark och djupt rotad rättslidelse och ser med naturlig oförståelse på ingrepp i deras hävdvunna förfoganderätt över sin egendom. Så mycket mer anmärkningsvärd ter sig den straffreaktion i form av frihetsstraff lagen stadgar. Frihetsstraff bör förbehållas grövre brott och icke mindre perifera förseelser i administrativ lagstiftning. Tendensen till utvidgning av frihetsstraffet i avsikt att förhindra överträdelse av administrativa förordningar bör brytas.

Man bör enligt vår mening söka lösa det mycket viktiga rekreationsproblemet för städernas folk utan att tillgripa en lagstiftning som drabbar så ojämnt att befolkningsgrupper, som inte kan ha det minsta nytta av lagen, ensidigt blir lidande för att andra grupper i och för sig mycket berättigade intressen skall kunna tillgodoses.

Med stöd av vad ovan anförts hemställas,

1) att riksdagen måtte besluta upphäva strandlagen den 30 maj 1952 (SFS 382/1952),

2) om detta yrkande ej skulle vinna riksdagens bifall, att denna måtte besluta följande ändringar i nu gällande strandlag:

a) att ordet »erfordras» i 1 § tredje stycket utbytes mot orden »uteslutande avses»,

b) att markägare erhåller ersättning enligt det värde som gällde den dag, då förbudet blir definitivt genom att ansökan om dispens helt eller delvis avslås.

c) att bestämmelserna om fängelsestraff utgår, samt att åt vederbörande utskott måtte uppdragas att utarbeta lagtext enligt ovan under punkt a—c anförda synpunkter.

Stockholm den 27 januari 1954.

E. Birke.

Jarl Hjalmarson.

Nr 466.

Av fru **Ericsson** i Luleå och herr **Hammar**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 26, med förslag till lag om undervisning och vård av vissa psykiskt efterblivna.*

(Lika lydande med motion i Första kammaren, nr 361.)

Stockholm i januari 1954.

Hildur Ericsson,

Olof Hammar.

Luleå.
